

Nens i gent gran

Reflexió

Els pares i les mares sempre volem el millor per als nostres fills, però voler el millor per a ells no vol dir ni fer, ni donar-los, ni acceptar tot el que demanen. Intentem raonar el nostre NO, però si després d'una estona de fer-ho no ho entenem o no ho acceptem, doncs podem acabar dient:

NO, PERQUÈ HO DIU EL PARE/
LA MARE.

Pares permissius, fills tirans, tant en l'esport com en la vida

Els nostres fills han d'entendre que ells són qui han de carregar amb les seves bosses d'esport o motxilles de l'escola. Forma part de l'activitat. Dir que no els la portem els serà beneficiós a llarg termini

SPORT

Editor: Josep M. Casanovas
Director: Joan Vehils
Directors adjunts: Joan Maria Batlle i Lluís Mascaró
Subdirectors: José Luis Carazo, Albert Masnou
Redacció: Àngels Fàbregues (afabregues@diariosport.com), Ramon Palomar (rpalomar@diariosport.com)
Maquetació: Fabián Cabrera
EDICIONES DEPORTIVAS CATALANAS
Director gerent: Antoni Pujol
Director Producció i Sistemes: Kiko Olivier
ADREÇA: Consell de Cent, 425-427
08009 Barcelona
Tel.: 93-2279400
Fax Redacció: 93-2279410
Fax Administració: 93-2279405
Fax Publicitat: 93-2279435

Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Més informació

ORGANITZA

EMPRESA DE SERVEIS ESPORTIUS I EDUCATIUS.
WEB: www.organitza.net
E-MAIL: gerencia@organitza.net
ATENCIÓ AL CLIENT: 663850880

[útil]
Senzill, proper, pràctic.

Joan Carles Folia
DIRECTOR GERENT D'ORGANITZA, SL
LLICENCIAT EN CAFE, MESTRE I 'COACH' ESPORTIU I EDUCATIU D'ÚTIL

Es pot aprendre del NO i del SÍ. Però m'atreveixo a dir que s'aprèn més d'un 'no' que d'un 'sí'

Em podeu explicar per què quan els vostres fills acaben l'entrenament i surten per la porta dels vestidors, el primer que feu és agafar-los la bossa d'esport? És una pregunta que sovint faig a molts pares i mares, i la resposta acostuma a ser del tipus: és que els pobres estan cansats. Aquesta acció, coincidirem que sense importància, és un manifest obert a tot un seguit de situacions en què els pares i les mares els fem la vida més fàcil, alhora que també els estem educant en la comoditat i en l'exigència amb nosaltres i amb el món: "ja ho fa la mama!!!". La bossa d'esport no és tan sols un pes que ha de carregar el nen, sinó que és la conseqüència de voler fer esport, igual que els cops que rep, l'esbrancada de l'entrenador o la dutxa de després. La bossa esportiva és una eina necessària per fer aquella activitat que: "fill, tant t'agrada!!!". I "com que és la teva activitat i també és la teva bossa, et toca portar-la a tu". "No, fill meu, no, no t'agafo la bossa, la bossa és teva. Oi que tu no li portes la bossa al pare quan ell fa esport?, doncs el mateix, però al revés".

No tingueu mala consciència, us toca educar-los i, de vegades, moltes vegades, heu de dir que NO. És cert que el NO sovint va acompanyat d'una certa sensació de remordiment perquè veig que el meu fill fa morros o fa cara de pobrissó, però tranquils, els esteu

fent un favor. Els esteu dient: "Benvinguts al món de la gent gran". Les coses que ens agraden també comporten un sacrifici (dur la bossa d'esport) i si de ben menuts, i amb coses tan insignificants com la tovallola mullada i la roba bruta dins de la bossa, ja els fem saber que fins i tot allò que ens agrada tant també reclama la nostra responsabilitat, esteu/estem marcant el camí de la vida adulta.

NO, NO, NO, de vegades, mal que ens pesi, hem de dir que NO. Hem de dir que no quan el nostre fill diu que no té ganes, aquell dia, d'anar a entrenar i prou, l'hem d'obligar a anar-hi: és la seva obligació. Hem de dir que no quan el nostre fill ens diu que ara ja no li agrada el voleibol i que vol deixar-lo sense cap motiu aparent o ferm. Ha d'acabar un trimestre, un curs esportiu, perquè ell es va comprometre. Hem de dir que no, en definitiva, tantes vegades com sigui palès que el SÍ ens porta a acceptar una incomoditat puntual del nostre fill.

La vida és plena d'incomoditats puntuals.

Ara que ja tenim clar que no li agafarem la bossa quan acabi la seva activitat, podríem encetar el tema de què fem quan el nen arriba a casa amb la bossa i la llença de qualsevol manera i a qualsevol lloc. Dic que podríem encetar aquest tema, però no ho farem, perquè si heu llegit amb atenció les primeres línies d'aquest article crec que ja teniu clar què heu de fer.

Recordeu, finalment, que sempre hi haurà un dia en què podem fer de pares babaus i portar-li la bossa d'esport al nostre fill. ■